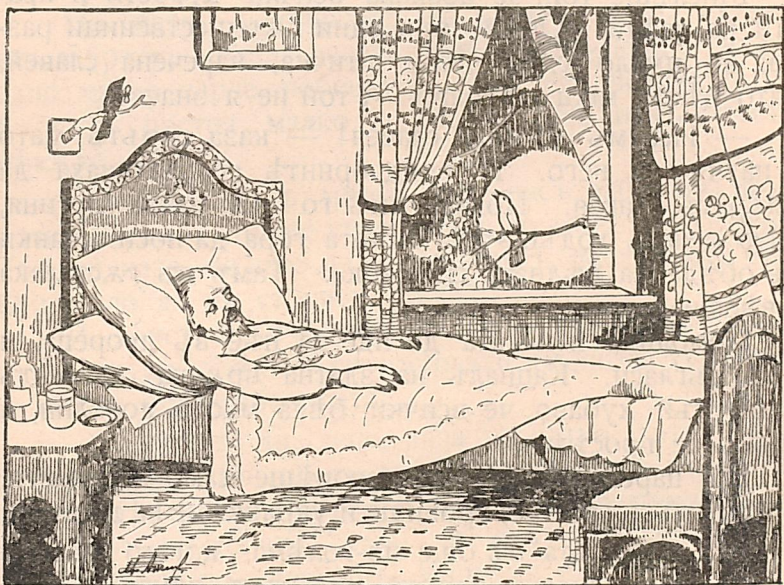

Случи се еднажъ, че царьтъ се разболѣ. Жестоки видения го измъчваха. Той искаше музика, за да прогони лютитѣ си мисли и призрацитѣ на смъртъта. Но никой не можеше да му помогне. Придворнитѣ го изоставиха и чакаха по-скоро да умре. Той молѣше златната птичка да му попѣе, но тя мълчеше.

Тогава презъ отворения прозорецъ безшумно влѣзе малкиятъ, сивъ славей и запѣ. Полека-лека виденията и страшнитѣ сѣнища на царя изчезнаха. Болната му глава се успокои. Той се трогна и заплака отъ умиление.

— Благодаря ти, малка птичко, ти ми спаси живота, — рече той. Съ какво да те наградя?

— Азъ видѣхъ сълзи на твоитѣ очи, — отговори славейтъ. Това е най-голѣмата награда за мене, пѣвеца.

На сутринтъта придворнитѣ влѣзоха при болния и мислѣха, че ще го намѣрятъ мъртавъ.

А той, бодъръ и здравъ, ги поздрави.

По Андерсена.

И днесъ китайцитѣ вѣрватъ, че сладката пѣсень на славей може да лѣкува болести.